

Veracruzban helyreállott a rend

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Párisból jelentik: Az itteni mexikói követség jelenti, hogy Veracruzban a rend teljesen helyreállott és a vasúti forgalom Veracruz és a főváros között ismét megindult. Escobar tábornok, a felkelők vezére nyugat felé menekült és rengeteg fegyvert, gépfegyvert, municiót és több százezer dollárt volt kénytelen hátrahagyni.

Pokolgépes merényletet kíséreltek meg a norvég trónörökös ellen

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Osloból jelentik: Olaf herceg palotája ellen dinamitos merényletet kíséreltek meg. A palota bejárata előtt pokolgépet találtak, amely egy kg. dinamittal volt megtöltve és gyújtószinórja égett.

Nyolcmillió frankot sikkasztott egy párisi bankár

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Párisból jelentik: A rendőrség letartóztatta Charadeaux bankárt, aki nyolcmillió frankot sikkasztott. A bankár úgy látszik Hanau aszszony üzleti fogásainak mintájára vezette bankját.

A fővárosi árvaszéken megmérgezte magát egy ügyvéd

Budapest, március 9. Szombaton délnél a fővárosi árvaszéken megmérgezte magát dr. Békés Pál ügyvéd. Békés és különváltan élő felesége tárgyaláson jelentek meg az árvaszék-nél László nevű hétéves gyermekük elhelyezése ügyében. A gyermek eddig az anyánál volt s most a törvényes idő eltelté után a férfi magának követelte a kiskisfiut. A tárgyalás nyugodtan folyt le. Amikor a jegyzőkönyvet lezárták, Békés hirtelen kirohant a folyosóra, zsebéből ismeretlen mérget vett elő és bevette. Pillanatok múlva nagy görcsök közt összeesett és eszméletét veszítette. A mentők gyomormosást alkalmaztak. Az életunt ügyvédet eszméletlenül, súlyos állapotban vitték a Rókus-kórházba. Nem tudják, hogy miért akarta elkövetni az öngyilkosságot, mert a mai tárgyaláson még semmi döntő esemény nem történt.

csinosabb nőket oldalbalokés helyett megcsipkedték, — fent voltunk az Ultonia fedélzetén, működésem színterén, 1907 november 26-án délelőtt tizenegy órakor. Félóra múlva a purser beírta nevemet a kívándorlók jegyzékébe és ebben a minőségben szerepeltem december 19-én déli két óráig, amikor a Battery Parknál Newyork talajára tettem a lábamat.

II.

Elindulás

Fent voltunk a fedélzetén, azaz nyomban lehajtottak bennünket a hálólhelyiségekbe, hogy elfoglaljuk a helyünket. A bűzös, sötét hálólhelyiségek, melyek a komor novemberi napon még barátságatlanabbnak tündek fel, nem valami biztató látványt nyújtottak. De egyelőre senki sem törődött vele, legalább a férfiak nem. Mindenki elhelyezte cókókját és sietett vissza a szabad levegőre. Csak az maradt lent, aki nagyon féltette holmiját, vagy attól tartott, hogy nem tud a helyére visszatérni az ágyak rengetegében. Az asszonyoknak nagyobbik része azonban lent maradt. Lekuporodtak az ágyakra és szótlanul bámultak maguk elé. A gyermekek ijedten húzódtak meg a nekik idegen környezetben, ahol a durva matrózok nekik idegen, érthetetlen nyelven kiabáltak.

Fent a fedélzetén folyt a munka. Az emelődaruk nyikorogva dolgoztak, hatalmas árukötegeket emeltek a magasba, melyek egy pillanat

alatt eltűntek a hajó feneketlennek látszó gyomrában. Az egész fedélzet piszkos volt a sok berakott árutól. Néhol mintha liszttel lett volna beszórva, másutt kiömlött az olaj és a víz, az egész pedig tele volt szórva narancs- és citromhéjjal. Olajos kócszag terjengett a levegőben, amely összekeveredve a tenger-víz, kátrány, narancs és kapadohány illatával, izgatón hatott a szaglószervekre.

A publikum állt a fedélzetén és bámult. A legtöbbjének minden idegenszerű volt és csodálatos. A szamosi, tiszai tutajok és dunai gőzösök arányait az Ultonia messze meghaladta. Szokatlan volt a környezet, az idegen tiszték és matrózok, akik felsőbbbségük tudatában, a kívándorlókra ügyet sem vetve, mozogtak közöttük. Legfeljebb alaposan félretárolták, aki utjokban állt és munkájukban zavarta őket. A szegény kívándorló pedig, akit oldalba vágtak, megjuhászodott, szótlanul vonult félre és nem merte kinyitni a száját. Duhaj legények, akik a falujokban sokkal kisebb dolgokért ölre mentek volna, a hajón türtek és hallgattak.

Közben pöfögött a gép és a kémény egyre erősebben füstölt. Délutánra járt az idő és későülődünk az indulásra. A daruk beszüntették működésüket. Csikorogva vonták be és erősítették őket az árbócokhoz. A hajó végén zakatolt a kerék és csörgött a lánc. Felhúzták a vasmacsákat. Behúzták a pallókat, melyek a kikötő mólójáról a hajó alsó helyiségeibe szol-

Hétfőn délután a kultuszminiszter elnökletével ülést tart az egyetemi építési bizottság

(A Délmagyarország munkatársától.) Megírta a Délmagyarország, hogy a polgármester az árvíz ötvenedik évfordulóján rendezendő ünnepségre meghívta a város három országgyűlési képviselőjét, Klebelsberg Kunó kultuszminisztert, Rassay Károlyt és Peidl Gyulát. Értesülésünk szerint a meghívást mindhárom képviselő elfogadja. A kultuszminiszter már hétfőn, valószínűleg a kora délutáni órákban megérkezik Szegedre, Rassay Károly és Peidl Gyula pedig hétfőn az esti gyorsvonattal jönnek.

A kultuszminiszter azért jön korábban, mivel szegedi látogatását hivatalos célokra is

fel kívánja használni. Hétfő délután öt órára, a városháza tanácstermébe összehívatta az egyetemi építési bizottságot, amelynek ülésén maga a miniszter fog elnökölni. Az építési bizottság ülésének igen fontos tárgya lesz. A bizottság most dönt az egyetem kémiai intézetének építésére tartott versenytárgyalás ügyében és a munkát azonnal ki is adja a versenytárgyaláson résztvevő vállalkozók valamelyikének.

A kémiai intézet a Templom-tér keleti oldalára kerül, arra az oldalra, amelyen a plébániapalota áll. A palota tervét Rerrich Béla, a Templom-tér kiképzésére tartott eszmei terv-

gáltak. Az utolsó pillanatok. Egy elkésett utas — de nem fedélközre való, — kocsin érkezett és sietve rohant fel a hajóra. A kapitány megjelent a parancsnoki hidon. A parton álló tiszték lekezelték a kikötői tisztet és feljöttek a hajólépcsőn. Utolsónak a hajóorvos, aki a legutolsó pillanatig buzgón magyarázott valamit egy civilruhás urnak. Utánuk felvonták a lejáró lépcsőt is. Garády bátyám fel-alá járt a rakparton és kémlelte a hajót. Biztosan engem keresett, hogy megpillant-e valahol az utolsó pillanatban. Szántsándékkal elkeveredtem a tömeg közé.

A hajó oldalán még egy darabig folyt a helyi érdekű kereskedelem. Egész sereg mozgó boltos tömegelt a rakparton. Madzagon kosarak lógtak le a hajó oldaláról, abban vontattak fel narancsot, pálinkát, kártyát és egyéb üdítő természetű dolgokat. Néha valamelyik kosár tartalma kifordult és behullott a kikötő piszkos vizébe. A habok ide-oda ringatták a tők királyt, a narancsot meg almát. Vevő és eladó ilyenkor lőtávolságból összevesztek, hogy ki tartozik a baleset okozta kárt viselni.

Az üzletkötéseknek a szürkület vetett véget. Itt is, ott is kigyúltak a villamos lámpák. A hajón felcsillantak a különböző színű jelzővilágosságok. A világító torony hosszú, elnyúló fénysávokat vetett a tengerre. A jelző tüllök belebőmbölt a sötétségbe. Utána néhány éles sívítás. Indulás.

(Folyt. köv.)